

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 228/25
15.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Радмиле Радић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца “ОТП банка Србија” а.д. Нови Сад, Трг слободе бр. 5, чији је пуномоћник Светлана Анђелковић Милошевић, адвокат из Београда, Косовска улица број 34, против туженог АА из ..., сада на непознатој адреси, чији је привремени заступник Никола Чортан, адвокат из Смедерева, Карађорђева улица број 12/262, ради дуга, одлучујући о жалбама парничних странака, изјављеним против пресуде Основног суда у Смедереву П 2190/23 од 09.05.2024. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе тужиоца и туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П 2190/23 од 09.05.2024. године у делу става првог изреке којим је тужени обавезан да тужиоцу на име дуга исплати износ од 922.177,99 динара, ставу другом, у делу става четвртог изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе на исплату износа преко износа досуђеног у ставу другом изреке, а до траженог износа од 3.614,52 динара са законском затезном каматом почев од 02.05.2019. године, па до исплате, као и у ставу петом изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Основног суда у Смедереву П 2190/23 од 09.05.2024. године у преосталом делу става првог изреке и у ставу трећем изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату на износ доспеле главнице и доспеле редовне камате од 911.075,01 динара (808.846,93 + 102.228,08) почев од 10.05.2019. године па до исплате, док се тужбени захтев за исплату законске затезне камате на износ од још 11.102,68 динара почев од 10.05.2019. године па до исплате, као неоснован **ОДБИЈА**.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Основног суда у Смедереву П 2190/23 од 09.05.2024. године у преосталом делу става четвртог, као и у ставу шестом изреке у погледу одлуке о трошковима, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу накнади

трошкове поступка у износу од 266.196,36 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 922.177,99 динара са законском затезном каматом почев од 20.02.2024. године, па до исплате у року од 15 дана од пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 692,99 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе на исплату законске затезне камате за период од 11.05.2019. године до 20.02.2024. године на износ из става првог изреке пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени на исплату износа преко износа досуђеног у ставу другом изреке, а до траженог износа од 3.614,52 динара са законском затезном каматом почев од 02.05.2019. године, па до исплате, као и трошкове парничног поступка. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе на исплату законске затезне камате на износ из става другог изреке пресуде, почев од 02.05.2019. године. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 163.821,36 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога, побијајући је у ставу првом, другом и шестом изреке, како то произилази из садржине жалбе. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Тужилац је благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, побијајући наведену пресуду у ставу трећем, четвртном, петом и шестом изреке, како то произилази из садржине жалбе. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Испитујући правилност побијане пресуде, на основу овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку- ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- др.закон), Апелациони суд је оценио да су жалбе парничних странака делимично основане.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и

садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе тужиоца којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужилац и тужени су закључили Уговор о кредиту за измиривање раније преузетих обавеза (рефинансирање) број ... дана 22.11.2016. године, којим је тужилац туженом одобрио кредит у износу од 900.000,00 динара од чега износ од 621.634,28 динара представља износ раније преузетих обавеза које корисник кредита има, док износ од 278.365,72 динара представља додатни износ који банка одобрава кориснику у виду готовинског кредита. Износ камате на годишњем нивоу је 8,45%, која је дефинисана као варијабилна у виду шестомесечног БЕЛИБОРА и марже банке, док је ефективна каматна стопа у износу од 14,50%. Кредит увећан за припадајућу камату обрачунату на остатак дуга отплаћује се у 100 месечних ануитета, сваког 22. у месецу, а последњи ануитет за плаћање доспева дана 22.03.2025. године, при чему је ануитет у износу од 14.413,90 динара. Чланом 12 став 1 тачка 2, 3 и 4 предвиђено је да у случају неизмиривања уговором преузетих обавеза од стране дужника банка има право да сходно одредбама Закона о облигационим односима једнострано откаже уговор о чему ће банка обавестити дужника доставом писаног обавештења о отказу на адресу из уговора, те да се уговор сматра отказаним даном пријема писаног обавештења од стране дужника. Чланом 13 став 1 предвиђено је да на дан једностраног отказа уговора целокупан износ кредита доспева за наплату заједно са припадајућим каматама и осталим споредним потраживањима, а дужник преузима обавезу да измири целокупно потраживање у року од 3 радна дана од дана пријема обавештења који ће садржати и одговарајући обрачун дуга. Парничне странке су дана 08.03.2017. године закључиле и Уговор о одобрењу прекорачења по текућем рачуну број ..., којим је тужилац са туженим, као корисником, засновао уговорни однос на износ дозвољеног прекорачења од 30.000,00 динара са каматном стопом од 33% годишње, а да је одобрени период овог прекорачења 12 месеци до датума закључења уговора. Ефективна каматна стопа износи 42,37% на годишњем нивоу. Члан 7 став 1 прописује право банке да у случају неизмирења преузетих обавеза од стране дужника, сходно одредбама Закона о облигационим односима, једнострано откаже уговор о којем отказу ће клијента обавестити доставом писаног обавештења на адресу из уговора, при чему се уговор сматра отказаним даном пријема писаног обавештења о отказу од стране клијента. Тужилац је туженом упутио две опомене пред утужење и то опомену број ... и ..., обе од 30.01.2020. године у којима је тужилац навео да је на дан 10.05.2019. године дуговање туженог по уговору од 22.11.2016. године износило 922.177,99 динара, односно на дан 01.05.2019. године по динарском текућем рачуну број ... дуговање туженог износило 3.614,52 динара, с тим да је у обе опомене наведено да је остављен рок од 3 дана од пријема опомене за уплату наведених износа увећаних за износ законске затезне камате. Према повратницама од 03.02.2020. године тужени је наведеног дана потврдио пријем обе опомене, које су му достављене од стране тужиоца. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке од 20.02.2024. године произилази да је тужени од доспећа за плаћање прве рате кредита 22.12.2016. године, каснио са уплатама за сваку рату, али је првих седам рата измирио уз доцњу у плаћању, при чему је последњу уплату на текући рачун по основу зараде имао дана 25.07.2017. године, да би након тога биле још две уплате и то дана 14.11.2017. године у износу од 44.000,00 динара из које уплате су

намирене доспеле рате кредита и то остатак 9, 10, 11. и део 12. рате по уговору о кредиту број ..., а намирено је одржавање текућег рачуна од 395,00 динара месечно за август, септембар и октобар 2017. године, да је дана 13.04.2018. године износ од 109.330,00 динара из које уплате су намирене све доспеле рате кредита и то остатак 12, 13, 14, 15. и 16. рате доспеле за плаћање 22.03.2018. године, по уговору о кредиту број ..., затим је намирена затезна камата због доцње у плаћању рате кредита, а намирено је одржавање текућег рачуна од 395,00 динара месечно за новембар и децембар 2017. године и јануар, фебруар и март 2018. године, те камата на дозвољено прекорачење која је обрачуната закључно са 31.03.2018. године. Уплатом извршеном дана 13.04.2018. године тужени је намирио све доспеле обавезе до тог датума и то како по уговору о кредиту број ... (намирена 16. рата), тако и по уговору о дозвољеном прекорачењу. Туженом је са текућег рачуна наплаћено укупно 232.438,52 динара на име измирења анuitета по уговору о кредиту број ... и овим уплатама намирене су у целости првих 16 рата кредита, као и обрачуната затезна камата због доцње у плаћању закључно са 13.04.2018. године (износ од 2.422,24 динара). Настављено је задуживање туженог месечним анuitетима закључно са 29. ратом, која је доспела за плаћање 22.04.2019. године. Даље произилази да је банка Уговор о кредиту број ... раскинула дана 10.05.2019. године и прогласила га доспелим, па је на дан 10.05.2019. године тужени дуговао: 1) по основу доспеле главнице и износ од 808.846,93 динара, 2) по основу доспеле, а неплаћене редовне камате износ од 102.228,08 динара и 3) по основу доспеле, а неплаћене затезне камате износ од 11.102,68 динара, па је укупан дуг на дан 10.05.2019. године износи 922.177,69 динара. Према налазу и мишљењу судског вештака, на дан израде налаза, а то је 20.02.2024. године, по Уговору о кредиту број ... тужени дугује: 1) по основу доспеле главнице и износ од 808.846,93 динара, 2) по основу доспеле, а неплаћене редовне камате износ од 102.228,08 динара и 3) по основу доспеле, а неплаћене затезне камате износ од 485.422,49 динара, тако да је укупан дуг туженог на дан израде налаза и мишљења 20.02.2024. године износи 1.396.497,50 динара. Надаље, по основу уговора о одобрењу прекорачења по текућем рачуну број ... од 08.03.2017. године, којим је туженом одобрено прекорачење до 30.000,00 динара, почев од 08.03.2017. године, па до 08.03.2018. године, тужени је последњу уплату извршио по основу зараде дана 25.07.2017. године, а након тога дана 14.11.2017. године износ од 44.000,00 динара од којег износа су намирене доспеле рате кредита, остатак 9, 10, 11. и део 12. рате по уговору о кредиту, као и одржавање текућег рачуна од 395,00 динара месечно за август, септембар и октобар 2017. године, као и дана 13.04.2018. године износ од 109.330,00 динара из које уплате су намирене све доспеле рате кредита и то остатак 12, 13, 14, 15. и 16. рате доспеле за плаћање 22.03.2018. године по уговору о кредиту број 736765, затим је намирена затезна камата због доцње у плаћању рата кредита, а намирено је одржавање текућег рачуна од 395,00 динара месечно за новембар и децембар 2017. године и јануар, фебруар и март 2018. године, те камата на дозвољено прекорачење која је обрачуната закључно са 31.03.2018. године. Салдо на текућем рачуну на крају дана 13.04.2018. године, како даље произилази, износи 0,00 динара, а на крају месеца 30.04.2018. године банка је обрачунала камату на недозвољени минус (дозвољено прекорачење истекло је дана 08.03.2018. године), за период од 01.04.2018. године до 13.04.2018. године у износу од 692,99 динара у погледу чега је у налазу и мишљењу наведено да банка тиме није поступила на исправан начин, јер је примењивала комфорну методу обрачунавања месечне камате од 5% на износ камате од 692,99 динара и сваки месечни износ обрачунате камате је додавала претходном дугу и на тако увећани износ обрачунавала наредног месеца камату. Због

тога је судски вештак у налазу навео да дуг по основу Уговора о одобрењу прекорачења по текућим рачуну број ... износи 692,99 динара колико је тужени остао дужан за обрачунату камату на недозвољено прекорачење за период од 01.04. до 13.04.2018. године, јер је дана 13.04.2018. године намирио сва доспела потраживања и салдо са свог текућег рачуна свео на 0,00 динара, а да само није намирио камату за период од 01.04.2018. године до 13.04.2018. године, јер је исту банка обрачунала последњег дана у месецу, а у конкретном случају то је 30.04.2018. године. У односу на наведени налаз и мишљење тужилачка страна није имала примедби, док је привремени заступник туженог и даље сматрао да износи који су утужени нису доспели за наплату, јер је изостало да се отказивање овог уговора изврши према уговорним одредбама, а то је достављањем писменог обавештења о једностраном отказивању уговора и по њиховом пријему од стране туженог да се сматра да су уговори и отказани.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да укупно дуговање туженог по основу Уговора о кредиту број ... од 22.11.2016. године износи 922.177,99 динара, на који износ је тужени дужан да тужиоцу исплати законску затезну камату почев од 20.02.2024. године (након што је вештачењем утврђен износ потраживања банке), па до исплате у смислу одредбе члана 277 Закона о облигационим односима, а наводи туженог да потраживање тужиоца није доспело за наплату првостепени суд је оценио неоснованим, с обзиром да у опомену пред утужење од 30.01.2020. године, коју је тужени уредно примио дана 03.02.2020. године стоји податак да је потраживање банке према туженом у целини доспело. Пошто је исплата ануитета сваког 22. у месецу од стране туженог, као корисника кредита, битан састојак предметног уговора, а тужени није испунио своју уговорну обавезу у том року, следи да је предметни уговор раскинут по самом закону, а тужилац је о тој чињеници туженог обавестио напред наведеном опоменом пред утужење. Првостепени суд је оценио да на овај износ тужиоцу припада законска затезна камата, али не почев од 11.05.2019. године, како је то тужбом тражено, већ од 20.02.2024. године, као дана када је вештачење извршено и када је утврђено колико потраживање тужиоца заиста износи. Из наведеног разлога, првостепени суд је тражену законску затезну камату досудио за период од 20.02.2024. године, док је за период од 11.05.2019. године до 20.02.2024. године тужбени захтев одбио као неоснован. У погледу тужбеног захтева који се односи на потраживање по основу Уговора о одобрењу прекорачења бр. ... у износу од 3.614,52 динара, првостепени суд је оценио да исти није основан у погледу исказане висине потраживања, јер из налаза и мишљења судског вештака, који тужилачка страна није оспорила, произилази да је у питању дуг од 692,99 динара, који је остао неизмирен на име обрачунате камате за недозвољено прекорачење за период од 01.04.2018. године до 13.04.2018. године, јер је дана 13.04.2018. године тужени намирио сва доспела потраживања и салдо свог текућег рачуна свео на 0,00 динара, а остало је неизмирена камата за период од 01.04.2018. године до 13.04.2018. године, коју банка обрачунава последњег дана у месецу, што је у конкретном случају било 30.04.2018. године, из ког разлога је одбио тужбени захтев за износ од још 2.921,53 динара са законском затезном каматом на тај износ, јер је у питању износ који је добијен мимо чињенице да је тужени дана 13.04.2018. године на текућем рачуну број ... имао измирено потраживање и да је остала за наплату законска затезна камата за период од 01.04.2018. године до 13.04.2018. године, која је по обрачуну из налаза и мишљења износила 692,99 динара, а у питању је законска затезна камата, па како се на камату не може поново обрачунавати камата, првостепени суд је сходно члану 279 став 1 Закона о облигационим односима

оценио да тужиоцу на овај износ не припада тражена законска затезна камата, јер је у питању износ доспеле, а неисплаћене затезне камате, за коју не тече затезна камата.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева у делу који се односи на главни дуг у ставу првом изреке и ставу другом изреке, као и законска затезна камата за износ од 692,99 динара, првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8 ЗПП. Жалбеним наводима парничних странака нису доведени у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у делу става првог, ставу другом, делу става четвртог, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се тужени обавезе на исплату износа преко износа досуђеног у ставу другом изреке, а до траженог износа од 3.614,52 динара, са законском затезном каматом почев од 02.05.2019. године, па до исплате, као и у ставу петом изреке, у ком делу је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио одредбе чланова 17, 262 став 1, 277, 279 и 324 Закона о облигационим односима, те је оценио да је тужбени захтев делимично основан у погледу одлуке о главном дугу.

У конкретном случају тужени је дана 22.11.2016. године са тужиоцем закључио Уговор о кредиту за измиривање раније преузетих обавеза (рефинансирање) број ..., те како није измирио обавезе по основу уговора, због чега му је банка послала опомену пред утужење коју је он уредно примио дана 03.02.2020. године, а имајући у виду да је у смислу члана 17 Закона о облигационим односима дужан да изврши своју обавезу и одговоран за њено поступање, дужан је да тужиоцу исплати износ од 922.177,99 динара (доспела главница 808.846,93 динара + доспела неплаћена редовна камата износ од 102.228,08 динара + доспела неплаћена затезна камата 11.102,68 динара).

Међутим, у погледу одлуке о законској затезној камати на износ дуга од 922.177,99 динара, одлука првостепеног суда је донета погрешном применом материјалног права, на шта се основано жалбом туженог указује, а на шта овај суд пази и по службеној дужности.

Наиме, како је вештак приликом израчунавања укупног дуга већ узео у обзир законску затезну камату на доспелу главницу и уговорену камату, то би досуђивање законске затезне камате на досуђени износ затезне камате од 11.102,68 динара за период од 10.05.2019. године до дана исплате, било досуђивање камате на камату. Наиме, одредбом члана 279 став 2 ЗОО, прописано је да на износ неисплаћене камате може да се захтева затезна камата само од дана када је суду поднесен захтев за њену исплату.

Затезне камате имају правну природу споредног потраживања које није самостално утуживо док главница није плаћена у складу са 279 ЗОО-а. Члан 400. ст. 1. ЗОО-а прописује да је ништава одредба уговора којом се предвиђа да ће на камату, када доспе за исплату, почети тећи камата, ако не буде исплаћена. Став два истог члана прописује да се може унапред уговорити да ће се стопа камате повећати ако дужник не исплати доспеле камате на време, док став три истог члана прописује да се одредбе претходних ставова не односе на кредитно пословање банака и других банкарских организација. Став 3 цитираног члана предвиђа да одредба уговора којим би у кредитном пословању банака предвиђала камату на камату није ништава. Банка

кредитор у смислу члана 400 ЗОО-а има право на затезну камату на доспелу обрачунату уговорену камату по уговорној стопи, само ако су то странке и уговориле.

Према изјашњењу вештака (који налаз у току поступка није оспорен другачијим мишљењем, односно новим вештачењем, те се не може побијати у жалбеном поступку), износ потраживања тужиоца је и обрачунат у складу са облигационим односом који је био основ потраживања тужиоца – уговором о рефинансирању кредита, а што представља облик уговора о кредиту, на начин да је корисник кредита у доцњи, овде туженом, у складу са уговором обрачуната како редовна уговорена камата, тако и затезна камата на кашњење, приликом исплате анuitета кредита, који се састоји од главнице и уговорене камате, што је у складу са овлашћењем банке да кориснику кредита у доцњи обрачуна и исплати законску затезну камату на износ главног дуга увећану за доспелу уговорену камату.

Искључење забране наплате камате на камату у банкарском пословању из члана 400 став 3 ЗОО односи се на уговорене камате, али не и на затезне камате на неплаћени главни дуг. Уговорена камата, као и уговорена цена пласираних новчаних средстава, по својој правној природи представља самостално утуживо новчано потраживање и иста се обрачунава за уговорени период, а потом у складу са наведеном нормом приписује главници, те на тако добијен збир даље тече законска затезна камата. Са друге стране затезне камате имају правну природу споредног потраживања, које није самостално утуживо, док главница није плаћена у складу са чланом 279 ЗОО. Стога тужиоцу припада камата на износ од 911.075,01 динара (808.846,93 динара на основу доспеле главнице и 102.228,08 динара на основу доспеле, а неплаћене редовне камате) од дана доспелости дуга 10.05.2019. године, па до исплате, а не и законска затезна камата на износ законске затезне камате.

Даље, правилно је првостепени суд оценио да је тужени у обавези да тужиоцу исплати износ од 692,99 динара по основу Уговора о одобрењу прекорачења по текућем рачуну број ..., с обзиром да из налаза и мишљења судског вештака произилази да је тужени исплатио, са закашњењем, дуговање по Уговору о прекорачењу по текућем рачуну и да је на крају дана 13.04.2018. године салдо износио 0,00 динара, а с обзиром да је банка обрачунавала законску затезну камату за период од 01.04.2018. године закључно са 13.04.2018. године, то је правилно првостепени суд тужиоцу досудио законску затезну камату по наведеном уговору у укупном износу од 692,99 динара, а одбио законску затезну камату на наведени износ, с обзиром да би исто представљало анатоцизам.

Нису основани жалбени наводи туженог, којим се оспорава да је туженом уручена опомена пред утужење и да су потписи туженог на повратницама фалсификовани. Ово стога што привремени заступник туженог, у смислу одредбе члана 231 ЗОО који прописује правило о терету доказивања, у току првостепеног поступка није приложио доказе, нити је предлагао евентуално графолошко вештачење на основу кога би суд, који не располаже тим стручним знањима, могао да утврди да ли је потпис туженог фалсификован. Такође, нису основани ни жалбени наводи привременог заступника туженог да првостепени суд није покушао туженог да позове преко адресе његовог радног места, којим радњама је првостепени суд пропустио да изведе доказ саслушањем туженог у својству парничне странке. Ово стога што је увидом у списе

предмета и то извештај МУП, Дирекција полиције, ПУ у Смедереву од 03.04.2021. године утврђено да је тужени АА дана 24.08.2019. године напустио територију Републике Србије на граничном прелазу Бачки Брег, из ког разлога му је првостепени суд и поставио привременог заступника.

С обзиром на напред наведено, применом одредбе члана 390 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке, а применом одредбе члана 394 тачка 4 ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Основани су жалбени наводи тужиоца, којима се оспорава одлука о трошковима поступка, садржана делимично у ставу четвртом изреке и у ставу шестом изреке побијане пресуде, јер апелациони суд налази да би тужилац у складу са одредбама члана 153, 154 ЗПП, у границама постављеног захтева и према вредности предмета спора и успеха тужиоца у спору, имао право на веће трошкове од оних који су му досуђени и то за трошкове састава тужбе у износу од 16.875,00 динара, на име заступања од стране пуномоћника из реда адвоката на 2 одржана рочишта у износу од по 21.375,00 динара (укупно 42.750,00 динара), на име заступања од стране пуномоћника из реда адвоката на једном неодржаном рочишту у износу од 12.937,50 динара, на име предујма за вештачење у износу од 25.000,00 динара, на име објављивања огласа у “Службеном гласнику” износ од 6.018,00 динара, на име трошкова привременог заступника у износу од 102.375,00 динара, на име судске таксе на тужбу и пресуду износ од по 38.557,93 динара (укупно 77.115,86 динара), што све укупно износи 266.196,36 динара. Одлука о трошковима поступка донета је применом важећег Закона о судским таксама са Таксеном тарифом, на основу важеће Адвокатске тарифе.

Сходно наведеном, одлука о трошковима ожалбене пресуде преиначена је применом одредбе члана 153 став 1 у вези са чланом 165 став 2 ЗПП, па је на основу овлашћења из члана 401 тачка 3 ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке, сразмерно успеху у спору.

Како су странке у другостепеном поступку успеле сразмерно у незнатном делу, то је на основу одредбе члана 165 у вези са чланом 153 и 163 став 2 ЗПП одлучено као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа-судија
Радмила Радић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић